

това, съ внезапно движение, отхвърли кожуха си и погна песоветъ.

— Бъльо! Кундо!

Съ шуменъ избликъ на възторгъ, загаритъ пригнаха следъ нея, следъ мигъ изчезнаха подире ѝ въ лилавитъ сѣнки на снѣжния лесъ.

Мария спрѣ запъхтѣна предъ едрия дънеръ на столѣтенъ джбъ. Наведе се, взе грудка снѣгъ, отхапа си малко, следъ това я сви въ корава топка и подири съ очи. Между дърветата се мърна тъмнозеленото рухо на валета. Безъ да мисли, съ детска наивностъ, момичето се прицели, топката политна.

Чу се изненадания викъ на Ожие. Момъкътъ се наведе, бързо заграби снѣгъ, обърна се по посока, отъ където бѣ дошло веселото нападение, ала въ сѣщия мигъ единъ строгъ гласъ откъмъ входа на ловджийския палатъ го сепна. Той изтърва топката, окопоти се, обърна се къмъ великия примикюръ Михаилъ, който го наблюдаваше навжсенъ, застаналъ на стѣпалата.

Пленникътъ за мигъ бѣ забравилъ своето положение въ тая чужда страна. Хубавитъ му черни очи се замъглиха. Той стисна устни и изтича по посока на загарниците.

Следъ малко започнаха да пристигатъ шейнитъ на боярскитъ дъщери, облѣчени въ дебели кожуси, поржбени съ овчи и лисичи кожи. Съ весель глъчъ момитъ се струпаха около мраморния кладенецъ предъ палата. Ожие донесе посребрено менче и тѣ пуснаха вжтре пръстенитъ си. Въ дъното на водата имаше овесъ. Боярката Джбина, съпруга на примикюра, разбърка водата съ пръстенитъ и овеса, прекръсти я три пѣти. Момитъ запѣха съ топли гласове, тръпнещи отъ нетърпение:

Жива и здрава годинчица, дай Ладо ле,
 сегни, булне, извади пръстенъ, дай Лало ле.
 Коня язди, соколъ държи, дай Ладо ле,
 сегни, булне, подай пръстенъ, дай Ладо ле.

Едрата, кореместа боярка се ухили, бръкна въ мен-